

Erasmus+ élménybeszámoló

- Név: **Radnai Dániel Szabolcs**
- Szak, évfolyam: Magyar – mozgóképkultúra és médiaismeret tanár (MA)
- Tanév: 2017-18-as tanév, tavaszi félév
- Célország, város: Románia, Kolozsvár (Cluj-Napoca)
- Fogadó intézmény: Babeş–Bolyai Tudományegyetem, Bölcsészettudományi Kar, Magyar Irodalomtudományi és Általános Nyelvészeti Tanszék (Universitae Babeş–Bolyai, Facultatea de Litere, Departamentul de Limbă maghiară și lingvistică generală)

Az Erasmus+ programról már egyetemi tanulmányaim kezdetén sokat hallottam (nyílt napon, beiratkozáson, interneten, itt-ott-amott), ami meglehetősen régen volt (pontosan ötödik éve), de sokáig meggyőződéseként gondoltam azt, hogy én sohasem fogom „igénybe venni” az egyetemi életnek ezt a lehetőségét. Sokáig nem éreztem vágyat, hogy pusztán kíváncsiságból „más kultúrákat ismerjek meg”, „feszegessem a határait” stb., de a mesterképzés első évében, 2017 nyarán fordult velem egyet a világ, amikor is egy konferencia alkalmával megismertem Kolozsvárt. Azon túl, hogy a Babeş–Bolyai Bölcsészkarában egy kiváló, remek tanárokkal rendelkező fakultást ismertem meg és nagyon sok fantasztikus emberrel találkoztam, csábított az is, hogy van egy hely még a világban (bárha a határainkon kívül), ahol az anyanyelvemen tanulhatok. Mindent megtettem a következő félévben, hogy a rákövetkező tavasszal visszamehessek Kolozsvárra (előre teljesítettem kurzusokat, többek közt a csoportos gyakorlatot is), s ez sikerült is, így gyakorlatilag a kötelezően elvégezendő itthoni tantárgyak mázsás terhe nélkül utazhattam ki.

Amit vártam elsősorban, az a szakmai fejlődés volt, hiszen több, a kutatási területemhez – 19. századi magyar irodalom – kapcsolódó, abban jeleskedő oktatóval ismerkedtem meg még tavaly; ezen túl pedig egy „másik világ”, egy másik kisebb-nagyobb közösség megismerése és az ezzel járó levegőváltás volt a célom. Hogy mindez úgy mond „megvalósult”, „bejött” – talán nem is fejezi ki tökéletesen, mi mindent kaptam ez idő alatt. Mintha négy hónap alatt egy másik egyetemet is elvégeztem volna, rengeteg csodálatos embert ismerhettem meg, olyan barátokat szereztem, akikkel azóta is tartom a kapcsolatot és részévé váltam – ha csak rövid időre is – egy nagyon vagány, baráti szubkultúrának, a kolozsvári magyar fiatalok közösségének. S miközben apránként igyekeztem felfedezni ezt a „másik világot”, addig észrevétlenül magamat is jobban megismertem, s bizonyos az is, hogy más emberként tértem vissza.

Jóllehet az egyetemen az anyanyelvemen tanulhattam, főként eleinte okozott nehézséget a román nyelvű adminisztrációval való kommunikáció, mely legfőképp abból táplálkozott, hogy egy mukkot sem beszélek románul, s a néhány évvel ez előtt megszerzett (és azóta igencsak elrozsdállott) angol középfokúmmal nem mindig tudtam érvényesülni. Ugyanakkor ilyen típusú problémákkal csak a bonyolultabb szervezési szituációkban (jellemzően a mobilitás elején és végén) találkoztam, a mindennapi életben nem igazán okozott gondot. Bízom – okkal, mert megérte! – az emberek jóindulatában és az engem körülvevő egyetemisták, barátok segítségnyújtásában.

Nem mondanám, hogy különösképpen belefolytam az általam négy hónapig bitorolt, hízogóan olcsó (170 lei / hó) kollégium (kolozsvárián: „bentlakás”) pezsgően multikulturális „össz-Erasmusos” életébe, de nagyon szerettem ott lakni, s csodák csodájára úgy jött ki a lépés, hogy magyar szobatársat kaptam magam mellé. Persze mások is voltak magyarok az A1-esben (és nem csak ott a kampuszon), s biztosan kijöttem volna egy jemeni egyetemistával is, de

örökké hálás leszek a sorsnak (vagy egy teljesen esetleges ügyintéző önkényének), hogy Domonkost kaptam társamul erre a meseszerű expedícióra a 7-es számú szoba fedélzetén.

Alapvetően nemcsak a szállás volt jutányos: egész félév alatt azt éreztem, hogy bármilyen terméket/szolgáltatást veszek igénybe (étel, ital, utazás, mosás stb.), annak emberi ára van, így sosem kellett azon töprengnem estéket, hogy vajon holnap miképp osszam el a napi fejadagot, vagy hogy megihatok-e egy sokadik sört a barátaimmal. Gyakorlatilag többet fogyasztottam meleg ételt külföldi tartózkodásom alatt, mint itthon; a számtalan jó étterem mellett a bölcsészkaron állandó kávézó állt rendelkezésre, ahol 20% kedvezménnyel ehettem hallgatói minőségben; állandó menüzős kifőzdémekben pedig (melynek nevét sem hallgatom el: Agapé) az ún. „A-kártya”, azaz az erdélyi magyar egyetemi hallgatóknak járó egyik igazolvány fejében tehettem szert jelentős árengedményre.

Mint utóbb megtudtam, Kolozsváron – két további kártya birtokában – a városi buszok két központi vonalán ingyenes az utazás a diákoknak, illetve bárhova, bármikor ingyenes az országon belüli vasúti közlekedés minden huszonöt év alatti diáknak, s a bérelhető városi Cluj-Bike-okról nem is beszéltem... Mindazonáltal én ezeket alig vettem igénybe, hisz akkor meg kellett volna vonnom magamtól a Hasdeu kampusztól a Central Parkon át a Horeárig vezető reggeli mesés sétát, ezt a mindennapi félórás csodát. Így csak a legszükségesebb esetekben vettem igénybe a tömegközlekedést.

A Révai Lexikon összes oldala sem lenne elegendő hely ahhoz, hogy elmeséljem, hányféle szuperebbnél szuperebb programon vettem részt kinn tartózkodásom alatt; legyen elég annyi, hogy voltak délutánok, mikor nem tudtam eldönteni, hogy három egy időben tartott esemény közül melyikre menjek el... Egy biztos, sosem unatkoztam! Ugyanez igaz az egyetemi tanulmányokra is: amennyire tudtam, kivettem a részem a tanulásból – rettenetesen megerőltető négy (azaz: 4) kötelező „szerződéses” kurzusom mellett rengeteg órára jártam, s voltak hetek, amikor hétfőtől péntekig minden nap reggel nyolctól este nyolcig bent voltam a bölcsészkaron. Kiválóan éreztem magam minden felvett vagy csak kipróbált kurzuson, nagyon sok új tapasztalattal gazdagodtam, végül valamennyi tárgyat tízesre teljesítettem, illetve e néhány hónap alatt született (részint a bentlakás félhomályában, részint a magyar szak könyvtárában) legutóbbi TDK-dolgozatom is.

Ha a kedves Olvasónak nem lett volna gyanús, a szöveg kronológiáját az Erasmus-beszámolóhoz tartozó sillabusz alapján állítottam össze. A végén szerepel még néhány kérdés, amikre sűrítve, összevontan szeretnék válaszolni. („Mi volt a legjobb az Erasmusban? Mit adott neked a program? Miért ajánlanád másoknak?”) Szomorú lennék, ha a fentiekből nem derült volna ki, hogy „mit adott nekem” az Erasmus, vagy hogy „miért ajánlanám”, így ezt nem részletezem tovább, inkább csak a legelsőre felelnék. Hogy mi volt a legjobb benne? Talán az emberek – azok az emberek, akikben megtaláltam önmagam, s akiket (így, ekkor, ilyen közélről és ilyen mélyen) nem ismerhettem volna meg, ha nem megyek el hozzájuk. S ha ez számomra a „legjobb” volt az Erasmusban, akkor talán ez a legrosszabb része is egyben. Hiszen volt, akire nem jutott időm, volt, akit már későn (túl későn) ismertem meg, s jó lett volna még beszélni vele egy pár szót, látni az arcát, hallani a hangját. És persze ha az emberek a legfontosabbak, őket a legnehezebb otthagyni. Így mindez legalább olyan szomorkás, mint amilyen szép. A jövőre nézve abban bízom, hogy nem kell már egy másik Erasmus+ ahhoz, hogy mihamarább visszamehessek hozzájuk.

2018. július 14.

Radnai Dániel Szabolcs